

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 stycznia 2025 r.

sprawy **M.W.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 10 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 220/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt V K 116/22,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

M.W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt V K 116/22, na karę 2 lat

pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w kwocie 15 zł każda za to, że w okresie od daty bliżej nieustalonej do dnia 24 stycznia 2020 r. w S., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany o masie netto 238,885 g. w ten sposób, że nabył wyżej wymienione substancje od nieustalonych osób z zamiarem ich dalszej dystrybucji, tj. za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z dnia 10 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 220/23, utrzymał w mocy wyroku Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a w szczególności art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na przyjęciu w granicach postawionego zarzutu, że wypełnione zostały znamiona czynu z art. 56 ust. 3 przywołanej ustawy wyłącznie w oparciu o posiadaną przez oskarżonego ilość środka odurzającego, a tym samym błędne zastosowanie przepisu prawa materialnego, na podstawie którego wymierzono mu karę bezwzględnego pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 27 września 2022 r. w sprawie V K 116/22 oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, wobec czego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący podnosi w niej zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisu prawa materialnego poprzez przyjęcie, że zarzucony oskarżonemu czyn wypełnił znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Konstruując w ten sposób ten zarzut nie wziął pod uwagę tego oczywistego faktu, że skoro Sąd odwoławczy nie stosował tego przepisu prawa materialnego, to nie mógł popełnić zarzucanego błędu. Subsumpcji zachowania oskarżonego pod ten przepis ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonywał bowiem nie Sąd drugiej, lecz pierwszej instancji. Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wydany przez Sąd *meriti* wyrok, jedynie potwierdził jego prawidłowość. Z tego powodu podniesiony w kasacji zarzut nie ma charakteru kasacyjnego, ponieważ w rzeczywistości odnosi się do wyroku Sądu I instancji, który w postępowaniu kasacyjnym nie podlega zaskarżeniu.

Jeśli obrońca skazanego zamierzał zakwestionować kwalifikację prawną przypisanego M.W. czynu, powinien był inaczej sformułować zarzut, odwołując się w jego podstawie prawnej oraz słownym opisie do naruszenia przepisów postępowania odwoławczego.

Niezależnie od powyższych uwag, podniesiony w kasacji zarzut można odczytywać również jako pozorujący naruszenie prawa materialnego, a w rzeczywistości atakujący przyjęte przez Sądy ustalenia faktyczne. Sąd I instancji ustalił bowiem, co zaaprobował Sąd II instancji, że M.W. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, co kwestionuje obrońca. Przyjął tak, biorąc pod uwagę ilość znalezionej przy skazanym marihuany (łącznie 238,885 gram, czyli – jak wynika z opinii biegłych - ilość zdolną odurzyć jednorazowo 1406 osób), jak również fakt, że narkotyki nie były poporcjowane, lecz umieszczone w trzech większych, hermetycznych opakowaniach. Twierdzenie, iż skazany trudnił się handlem substancjami odurzającymi potwierdzają też treść jego korespondencji z D.S. w aplikacji W. oraz znalezione w jego miejscu zamieszkania przedmioty (por.

str. 2 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji). Te ustalenia usiłuje podważyć skarżący, przedstawiając na łamach kasacji alternatywną wersję inkryminowanych wydarzeń. Tymczasem artykuł 523 § 1 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że podstawą kasacji nie może być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno podnoszony wprost, jak i wówczas, gdy dla obejścia tego ustawowego ograniczenia przyjmuje błędną, bo tylko pozorną, postać zarzutu obrazy prawa – w tym przypadku materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2024 r., II KK 284/24).

Mając na uwadze oczywistą bezzasadność podniesionego przez obrońcę zarzutu, kasację niniejszą należało oddalić, na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. orzekając o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł]